

de Basaltades. A l'abril, ja fa uns quants anys, es fa l'Olot, Temps de Paraulas, que enguany ha estat dedicat al poeta Joan Maragall, amb moltes manifestacions i de caràcter ben divers, com ara una representació del poema *El comte Arnau*. El públic potencial és prou nombrós per atraure gent que difícilment acudiria a un altre tipus d'acte cultural de caire més tradicional. Esperem que les retallades que amenacen per tots costats no frustrin iniciatives en funcionament.

El futur Ecomuseu de la Vall de Bas |

Han començat al veïnat de Can Trona de la Vall de Bas els treballs destinats a la construcció de l'Ecomuseu del Camp, que té el suport de la Unió Europea, el Govern central, la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Girona. Es preveu que el futur edifici tingui sales d'exposició permanents i altres de temporals, com també aules per a tallers polivalents, mediateca i zones exteriors aptes per desenvolupar-hi diverses activitats relacionades amb el museu. Hi haurà també una sala d'actes i les prestacions pròpies d'aquestes institucions. L'immoble tindrà uns dos mil metres quadrats i està previst acabar-lo en el termini d'un any. Tant de bo sigui així.

>> *L'Ecomuseu de les Valls d'Àneu, precursor de l'Ecomuseu del Camp.*

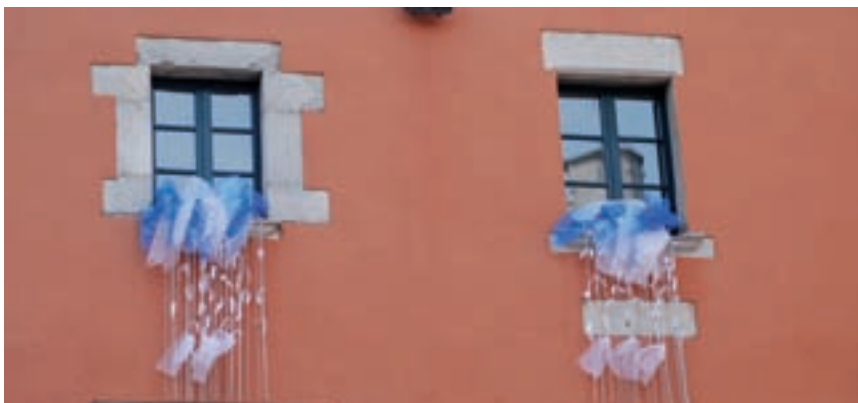
ACN - MARTA LLUVICH

EL GIRONÈS *Dani Vivern*

Senzilleses de bon vendre | L'any 1954, a Girona, ningú no havia sentit a parlar de màrqueting. Aquest concepte encara no existia. Tanmateix, no va fer cap falta a aquelles persones que van idear i muntar, per primer cop, una exposició de flors avui emblemàtica i exemplar. El fet demostra un cop més que allò més atractiu, més reeixit, més «vendible», també sol ser allò més senzill i natural. Algú va dir que les millors coses de la vida són de franc, i no anava desencaminat. Els humans, perquè som curiosos per naturalesa, ens sentim atrets per fenòmens, espectacles i formes que ens aportin plaers francs i directes i, perquè som una mica mandrosos de mena, que estiguin com més propers i a l'abast millor. Girona n'és rica, en aquesta fenomenologia.

La ciutat -i la comarca- pot presumir de molts atractius i fins i tot d'algunes sofisticacions culturals i gastronòmiques de ressò internacional. Però sovint ens descuidem d'oferir senzilleses molt preuades i de les quals els autòctons fem poc cas. Moltes vegades, per restaurants dels voltants de Girona que conserven un aire netament rural i tradicional, he observat estrangers que gaudeixen de plats d'allò més caso-

>> *Proposta d'art efímer en una façana de Girona.*

DANI VIVERN

lans, i que coneixen prou bé. A ciutat, aquests mateixos plats són introbables, perquè -suposo- deuen fer massa «pagès». Greu error.

Girona té un territori petit, complex, retort i costerut, on els dissenyadors de les vies de comunicació, de les construccions i de l'urbanisme en general s'han hagut d'espavilar durant segles per encabir-hi el creixement. El resultat, bigarrat, té l'encant que tots coneixem. Però ¿cal, a més, farcir carrers, places, façanes i terres amb tants d'elements visualment i físicament carregosos? Cartells, senyals, plafons, cables de tota mena, llums i fanals de diferent estil i eficàcia lluiten per fer-se un lloc entre pintades, gargots, papers enganxats i atrotinaments diversos. Ara que és època de vaques flaques i en què els grans projectes dormen al calaix, convindria anar per feina i endreçar la cara a la ciutat: un altre objectiu ben simple però d'eficàcia immediata. I la condícia també s'hauria aplicar a una altra xacra: ara que fa calor i que els clients dels bars de nit fumen a fora, hi ha la decoració afegida del soroll, tan mediterrani, ell.

El problema és que aquestes propostes, assumides de manera natural per ciutadans de països més endreçats que el nostre, aquí pressuposen una certa coerció per part de l'autoritat: tant per a aquells que es desenten de tenir la seva façana neta com per a aquells que embruten la d'altri. I això, aquí, no és políticament rendible.